

daadstrang, naar han efter nogle Timers Læsning i Nathans Skrifter væltede op fra sin Sofa for at stoppe sig en ny Pibe.

Naa, mere end til en forbigaaende Opblussen blev det da som oftest heller ikke, og Tilbageslaget var i mange Tilfælde endda det kraftigste i Virkningen. Poul Berger var langt fra den eneste, for hvem Vækkelsen ved Nathan og dennes aandelige Ilddaab var bleven Forberedelsen til en religiøs Genfødsel. Det kunde ikke være anderledes. Hvor et aandeligt Liv var bleven vakt og med nogen Alvor søgte mod Dybet, fandt det ingen anden opdyrket Jordbund at slaa Rod i end Teologien. Hvad der var af Kultur i Folket, tilhørte endnu saa godt som udelukkende Kirken. Hvor Overfladen hørte op, begyndte enten Middelalderen eller Tomheden.

Paa en vis Maade kunde Omfanget af Nathans Betydning derfor foreløbig bedst maales paa hans Modstandere. Hos adskillige af disse havde han virkelig formaaet at vække den virksomme Lidenskab, den fanatiske Glød, han forgæves havde søgt at indblæse sine Medkæmpende. Endnu sporedes den religiøse Modbevægelse dog ikke stærkt i Hovedstaden, hvor Sindene var for optagne af det nyskabte Forretningsrøre. Ude i Provinserne derimod, især paa Landet, voksede det sig stærkt i Stilheden og samlede sig om Præstegaarde og Højskoler som en Hær omkring sine Fæstninger.

*

*

*

Efter at man havde rejst sig fra Bordet, gav Per og Jakobe en Slags Kur i et Hjørne af Havesalen, hvor den store Krystallysekrone nu var tændt.

Blandt de første, der kom hen for at hilse paa dem og trykke Pers Haand, var Proprietær Nørrehave. Med sin allertrojhertigste Snurren paa r'et udtrykte den svedne Jyde sin overordentlige Beklagelse af, hvad der var sket den foregaaende Dag hos Max Bernhardt, og forsikrede, at han for sit Vedkommende aldeles ikke havde samstemmet med denne „i Opfattelsen af Situationen“.

Per hørte kun efter med det ene Øre. Han havde stadig sin Opmærksomhed henvendt paa Nanny, der stod henne i den anden Ende af Salen og fjasede i en Kreds af smiskende Kurmagere. Skønt han var bleven fast bestemt paa at lade hende sejle sin egen, plumrede Søj, kunde han ikke holde sine Øjne